

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

KEN
FOLLETT

**PRIN URECHILE
ACULUI**

CAPITOLUL 1

De patruzeci și cinci de ani nu mai fusese o iarnă atât de friguroasă. Multe sate rămăseseră izolate, iar Tamisa se acoperise cu un pod de gheăță. Într-o zi din zilele lui ianuarie, trenul Glasgow–Londra sosise în gara Euston cu o întârziere de douăzeci și patru de ore. Împreună, zăpada și camuflajul făceau circulația periculoasă; numărul accidentelor rutiere se dublase și oamenii glumeau între ei: era mai riscant să circuli noaptea cu un Austin Seven pe Piccadilly decât să duci un tanc dincolo de linia de front Siegfried.

Odată cu primăvara, totul devine magnific. Baloanele de baraj pluteau maiestuos pe cerul albastru și senin, iar pe străzile Londrei, soldații aflați în permisie flirtau cu fetele îmbrăcate în rochii de vară.

Orașul nu avea deloc aerul de capitală în război. Desigur, nu lipseau semnele; iar Henry Faber, pedalând pe drumul Waterloo–Highgate, le observa: grămezi de saci de nisip în jurul edificiilor publice importante, adăposturi Anderson¹ în parcurile de periferie, afișe propagandistice despre evacuare și măsurile de protecție pe timpul raidurilor aeriene.

¹ Adăposturi demontabile din tablă ondulată, având o formă boltită. Folosite pentru raidurile aeriene, denumite astfel după Sir J. Anderson, ministru de interne britanic în perioada 1939–1944. (n.tr.)

Spiritul de observație al lui Faber era superior funcționarilor obișnuiați de la caiile ferate. Vedea mulțimea de copii din parcuri și tragea concluzia că evacuarea eșuase. Observa numărul mare de automobile care circulau în ciuda raționalizării benzinei; citea despre noile modele anunțate de fabricați. Știa care era semnificația valurilor de muncitori din schimbul de noapte, care luau cu asalt fabricile în care, cu numai câteva luni în urmă, abia dacă se găsea de lucru pentru schimbul de zi. Mai presus de toate, urmărea mișcările de trupe desfășurate pe calea ferată britanică; toată hărțoagele astea. Astăzi, de pildă, stampilase un teanc de formulare care îl făcuse să credă că o nouă forță expeditionară era pe cale să se constituie. Era cât se poate de sigur că urma să aibă un efectiv de 100 000 de oameni, cu destinația Finlanda.

Într-adevăr, semnale nu lipseau; dar în același timp, totul avea o tentă glumeață. Emisiunile de la radio satirizau absurditățile birocratice prezente în toate reglementările specifice stării de război. În adăposturi răsunau adevărate coruri, iar femeile mondene își purtau măștile de gaze în niște cutii special concepute de croitori de lux. Se vorbea despre „războiul plicticos“. Dintr-o dată, devenise ceva cât se poate de banal, asemenea unui spectacol cinematografic. Fără nici o excepție, toate alarmele aeriene fuseseră false.

Faber avea un alt punct de vedere, dar, la urma urmei, el era o persoană aparte.

Își îndreptă bicicleta pe Archway Road și se aplecă un pic în față ca să poată urca mai ușor dealul: picioarele sale lungi pom-pau neobosit, ca niște pistoale de locomotivă. Era foarte bine făcut pentru vîrstă lui, în privința căreia mințea, deși avea treizeci și nouă de ani. De altfel, pentru mai multă siguranță, mințea își toate privințele.

Pe măsură ce urca dealul spre Highgate, începu să transpire. Casa în care locuia era una dintre cele mai sus amplasate din Londra, acesta fiind și motivul pentru care o alesese. Era o construcție din cărămidă în stil victorian, situată la unul dintre capetele unei terase ce acoperea șase clădiri identice. Toate înalte, înguste și întunecoase, aidoma minților oamenilor pentru care fuseseră construite. Fiecare avea trei niveluri plus un demisol cu intrare pentru servitori (clasa mijlocie din Anglia secolului al XIX-lea ținea morțis să aibă „intrare pentru serviitori“, chiar și atunci când aceștia nu existau). În privința englezilor, Faber era cinic.

Casa de la numărul șase era proprietatea domnului Harold Garden, de la Garden's Tea and Coffee, o companie modestă ajunsă la faliment în perioada crizei. Credincios principiului că insolvențitatea e un păcat de moarte, domnul Garden cel falit nu a avut de ales decât moartea. Casa a fost tot ce i-a lăsat moștenire văduvei sale, care a transformat-o în pensiune. Rolul de proprietăreasă îi facea placere, deși eticheta păturii sociale din care facea parte îi impunea să se arate un pic rușinată din acest motiv. Camera lui Faber se afla la ultimul etaj și avea o lucarnă. Locuia acolo de luni până vineri, spunându-i doamnei Garden că weekendurile și le petreceau cu maică-sa, în Erith. În realitate, avea o altă cameră în Blackheath, iar proprietăreasa îl cunoștea drept domnului Baker, comis-voiajor pentru un fabricant de produse de papetarie.

O luă cu bicicleta pe aleea grădinii, sub privirile încrustante ale ferestrelor înalte de la camerele din față. Adăposti bicicleta în şopron și o legă cu un lacăt de mașina de tuns iarba – era interzis de lege să lasi un vehicul neasigurat. Cartofii de sămânță din lădițele împrăștiate prin tot şopronul încolțiseră. Doamna Garden contribuia la efortul impuls de război, transformându-și răzoarele de flori în brazde cu zarzavaturi.

Faber intră în casă, își puse pălăria în cuier, se spălă pe mâini și se duse să-și bea ceaiul.

Trei dintre chiriași se aflau deja la masă: un adolescent cu față plină de coșuri, care încerca să se înroleze; un vânzător de cofetărie cu părul blond-roșcat, tot mai rar pe zi ce trece; și un ofițer de marină pensionat și sclerotic. Faber îi salută cu un gest scurt, aplecând capul, și se aşeză.

Vânzătorul spunea o anecdotă:

– Comandantul escadrilei zice: „Da’ ce repede te-ai întors!” la care pilotul răspunde: „Am aruncat fluturașii aşa cum erau, legați în pachete. N-am făcut bine?” la care comandantul răspunde: „Doamne Dumnezeule! Puteai să rănești pe cineva!”

Ofițerul de marină chicotii, dar Faber se mulțumi să zâmbească. Doamna Garden sosi cu ceainicul.

– Bună seara, domnul Faber. Am început fără dumneata, sper că nu te deranjează.

Faber întinse un strat subțire de margarină pe felia de pâine integrală și, o clipă, se gândi cu poftă la un cârnat gras.

– Cartofii dumneavoastră sunt numai buni de puși în pământ, ii spuse proprietăresei.

Nu zăbovi prea mult asupra ceaiului. Ceilalți se contraziceau în legătură cu schimbarea lui Chamberlain cu Churchill, în postul de prim-ministru. Doamna Garden își tot dădea cu părerea și se uita la el să-i vadă reacția. Era o femeie cam sleampâtă, ușor supraponderală. Purta o îmbrăcăminte potrivită uneia de treizeci de ani, deși era cam de vîrstă lui. Bănuind că doamna își dorea un alt soț, nu se amestecă în discuție.

Doamna Garden deschise aparatul de radio. Acesta bârâi un timp, apoi un cranic anunță: „Aici BBC – Serviciul intern. Urmează *Din nou, omul acela!*“

Faber mai ascultase programul respectiv. Îl avea neobosit pe spionul german Funf. Se scuză față de ceilalți și se duse în camera lui.

După *Din nou, omul acela*, doamna Garden rămase singură. Ofițerul de marină se duse la un bar cu vânzătorul, iar băiatul din Yorkshire, credincios din fire, plecase la o întrunire religioasă. Stătea în salon, cu un păhăruț de gin, privind la perdelele de camuflaj și gândindu-se la domnul Faber. Ar fi vrut ca el să nu-și petreacă atât de mult timp în cameră. Avea nevoie de cineva care să-i țină de urât, și era genul de companie care i-ar fi făcut placere.

Asemenea gânduri o umpleau de vinovătie. Ca să nu se mai simtă atât de vinovată, își aminti de domnul Garden, încețoșat, ca o copie după un film vechi, deteriorat și cu banda sonoră neinteligibilă. Cu toate că își amintea cu ușurință cum era să-l aibă în compania ei, în cameră, îi venea greu să-și imagineze fața, hainele pe care le purta sau comentariile pe care le-ar fi facut despre război. Mic, spilcuit, domnul Garden fusese un om prosper în afaceri, când avusese noroc, și fără succes, când norocul îl ocolise: era lipsit de strălucire în public și de o tandrețe insășiabilă în pat. Îl iubea tare mult. Dacă războiul s-ar fi desfășurat cum se cuvine, multe femei ar fi fost în situația ei. Își mai turnă un pahar.

Necazul era că domnul Faber părea un om liniștit. Nu avea nici un viciu aparent. Nu fuma, nu-i sesizase niciodată miroslul de băutură în respirație, și își petrecea toate serile în cameră, ascultând muzică clasică la radio. Citea o mulțime de ziară și facea plimbări lungi. Bănuia că era mai deștept decât lăsa să se vadă prin serviciul său neînsemnat: intervențiile sale în discuțiile purtate în sufragerie erau întotdeauna o idee mai înțelepte decât ale celorlalți. Cu siguranță – dacă s-ar fi străduit – ar fi putut obține o slujbă mai acătării. Dar el părea că refuză sansa.

Același lucru se putea spune și despre fizicul lui. Era o frumusețe de bărbat: înalt, lat în umeri cu ceafa puternică, fără pic de grăsimi, cu picioare lungi. Avea o față care inspira forță, cu fruntea înaltă, maxilarul prelungi și ochii albaștri, strălucitori. Nu era frumos ca o vedetă de cinema, dar era genul de tip cu succes la femei. În afară de gură – mică și cu buze subțiri –, care o făcea să și-l închipui lipsit de milă.

Cu toate astea, la prima vedere, nu era genul de bărbat care să facă o femeie să-l privească de două ori. Pantalonii de la costumul vechi și uzat nu erau niciodată călcați – i-ar fi făcut bucurioasă acest serviciu, dar nu i-l ceruse niciodată. Purta în permanență un impermeabil ponosit și o șapcă turtită de docher. Nu avea mustață și, la fiecare două săptămâni, își tundeau părul. Încerca să treacă neobservat.

Avea nevoie de o femeie – în privința asta nu încăpea nici o îndoială. O clipă, se întrebă dacă nu cumva era un efeminat, dar îndepărta imediat gândul acesta. El avea nevoie de o soție care să-l facă să arate omenește și să-l ambiciozeze. Ea avea nevoie de un bărbat ca să-i țină tovărașie și – ei, da – pentru dragoste.

Din păcate, el nu făcuse niciodată vreun gest în acest sens. Câteodată, îi venea să type din cauza frustrării. Era sigură că îl avea pe vino-ncoace. Se privi în oglindă, în timp ce-și mai turna un păharel. Avea o față nosțimă, un păr blond ondulat, și apoi, un bărbat găsea la ea pe ce să pună mâna... La acest gând, chicotii pe infundate. Se cherchelise.

Mai luă o înghițitură de gin și se gândi dacă nu cumva era cazul să facă ea primul gest. În mod vădit, domnul Faber era un timid – un timid incorigibil. Nu că nu l-ar fi interesat sexul – înțelesește asta din privirile pe care i le aruncase în vreo două rânduri când o văzuse în cămașă de noapte. Poate că i-ar fi putut înfrânge timiditatea făcând pe nerușinata. În fond, ce-ar fi avut de pierdut? Încercă să-și închipui cum s-ar fi desfășurat

lucrurile în cel mai rău caz, doar aşa, ca să vadă cum s-ar fi simțit. Să presupunem că ar fi respins-o. Ei bine, ar fi fost penibil, ba chiar umilitoare. Mândria ei ar fi primit o lovitură. Dar nimenei n-ar fi știut ce s-a întâmplat. Numai că el ar fi fost nevoit să plece.

Possibilitatea de a fi respinsă îi îndepărta din minte întregul plan. Se ridică în picioare, gândindu-se: „Pur și simplu, nu-s una din alea“. Se făcuse ora de culcare. Cu încă un păharel de gin băut în pat, ar fi fost în stare să adoarmă. Își luă sticla în dormitor.

Camera se afla sub cea a domnului Faber și, în timp ce se dezbrăca, auzea acordurile viorilor de la aparatul lui de radio. Îmbrăcă o cămașă de noapte nouă, roz, cu decolteu brodat – din păcate nu era nimenei să-l admire – și umplu un ultim pahar. Se întrebă cum arăta domnul Faber dezbrăcat. Probabil un abdomen suplu și păr pe piept, niște fese mici și i se vedea coastele, căci era slab. Chicoti din nou: „Chiar că am luat-o razna de tot!“

Își luă paharul lângă ea, în pat, și încercă să se concentreze asupra cărții de pe noptieră, dar efortul era prea mare. Se saturase de poveștile de dragoste ale altora. Povestirile despre legături amoroase amenințate de tot soiul de primejdii se potrivesc când ai o legătură perfect stabilă, cu soțul tău. O femeie are nevoie însă de mai mult decât îi poate oferi Barbara Cartland. Sorbi din pahar și își dori ca domnul Faber să opreasă bles-temăția aia de radio. Era ca și cum ai fi încercat să adormi la un ceai dansant!

Ar fi putut, desigur, să-l roage să-l opreasă. Se uită la ceasul de pe noptieră: era trecut de zece. Nu avea decât să-și pună capotul – asortat cu cămașă de noapte – să-și aranjeze un pic părul, apoi să-și pună papucii – destul de cocheți, cu un model cu trandafiri –, să urce treptele până la etajul de sus, pur și simplu, ei da, să bată la ușa lui. Ar fi deschis-o, probabil în

pantaloni și maiou, după ce s-ar fi uitat la ea în același fel în care se uitase atunci când o văzuse în cămașă de noapte, în drum spre dormitor.¹ oameni și cărti

— Bătrâna și proastă, se mustră ea cu glas tare. Asta nu-i decât un pretext ca să te duci sus, la el.

Apoi se întrebă de ce îi trebuie neapărat un pretext. În fond, era o femeie matură, era casa ei și în ultimii zece ani nu întâlnise vreun bărbat care să i se potrivească într-atât și — ce dracu'! — avea nevoie să simtă deasupra ei pe cineva puternic, vânjos și păros, care să-i frământe sânii, să-i geamă în ureche și să-i desfacă ferm coapsele cu mâinile lui mari și netede. Mâine putea să vină din Germania bomba aia cu gaze și toti aveau să moară otrăviți, înecați și sufocați de fum, iar ea ar fi ratat ultima șansă.

Astfel că își goli paharul, se dădu jos din pat, își puse capotul, își aranjă un pic părul, încălță papucii și luă cu ea legătura de chei, pentru eventualitatea în care el ar fi încuiat și nu ar fi auzit-o ciocanind, din cauza radioului.

Nu era nimeni pe palier. Găsi scara pe întuneric. Ar fi vrut să sară peste treapta care se cărțăia, dar se împiedică de covorul desfăcut și călcă pe ea cu toată greutatea; din fericire, nimeni nu auzi, aşa că merse mai departe și bătu încet la ușă. O încercă ușor. Era încuiată.

Radioul fu dat mai încet și domnul Faber răspunse:

— Da?

Vorbea curat, adică fără vreun accent cockney¹ sau străin. De fapt nu avea nici un fel de accent, doar o voce plăcută și neutră.

— Aș vrea să-ți spun două vorbe, spuse ea.

El păru să șovăie și apoi răspunse:

— Sunt dezbrăcat.

— Și eu sunt, chicoti ea și deschise ușa cu dublura cheii.

El stătea în fața radioului, cu un soi de surubelnită în mână. Era în pantaloni și nu avea maioul pe el. Era alb la față și părea speriat de moarte.

Păși înăuntru și închise ușa în urma ei, neștiind ce să spună. Dintr-odată își aminti o frază dintr-un film american și zise:

— N-ai vrea să-i oferi ceva de băut unei fete singure?

Era caraghios, zău așa, căci știa că el nu ținea băutură în cameră, iar ea nu era îmbrăcată pentru o ieșire în oraș, dar i se păru că sună ademenitor.

Replica se pare că avu efectul scontat. Fără să spună nimic, se apropiie încet de ea. Avea intr-adevăr păr pe piept. Făcu un pas înainte, brațele lui o îmbrățișară, ea închise ochii și-și ridică fața. O sărută, ea se mișcă ușor în brațele lui, simți în spate o durere teribilă, infiorătoare și deschise gura să tipe.

Faber o auzise împleticindu-se pe scări. Dacă ar fi venit cu un minut mai târziu, și-ar fi pus stația radio înapoi în cutie și registrele de coduri în sertar. N-ar fi existat nici un motiv să omoare. Dar auzise zgomotul cheii în broască și, când ușa se deschise, stiletul se afla deja în mâna lui.

Pentru că se mișcase puțin în brațele sale, la prima lovitură de pumnal Faber nu îi nimeri inima. Îi vârî degetele-n gură ca să nu tipe. O lovî încă o dată, dar ea se mișcă din nou, iar lama fu deviată de o coastă, producând doar o rană superficială. Sâangele tășni și își dădu seama că nu va fi o moarte „curată“. Așa se întâmplă când ratezi prima lovitură.

Se zvârcolea prea tare ca să mai poată fi ucisă cu o lovitură de pumnal. Cu mâinile infundându-i gura, îi strânse falca folosindu-se de degetul mare, și o împinse cu spatele în tablia ușii. Capul se izbi de lemnul sculptat cu un bufnet puternic, iar el își

¹ Dialect și accent din cartierul londonez East End (n.tr.)

dori să nu fi dat radioul mai încet. Dar cine se aştepta la aşa ceva?

Res. Ezitase înainte să-o omore – că ar fi fost mai bine dacă ea ar fi murit în pat – din punctul de vedere al poveștii de acoperire, care, deja, prindea contur în mintea lui. Nu era sigur că putea să o ducă până acolo în liniște. O strânse mai tare de falcă, și imobiliză capul și deschise cu stiletul un arc amplu, care îi sfâșie beregata; și asta pentru că stiletul nu era o armă potrivită, iar gâtul nu constituia ținta lui favorită.

Sări înapoi ca să evite primul șuvol oribil de sânge, apoi păși în față ca să-o prindă înainte de a se prăbuși pe podea. O târî până la pat, căutând să nu se uite la gâtul ei, și acolo o culcă.

Nu era prima sa crimă. Își aștepta reacția. Se producea totdeauna imediat ce se simțea în siguranță. Se duse la chiuveta din colțul camerei. Își vedea chipul în oglinda pentru bărbierit. Era slab la față, avea o privire fixă. În timp ce se studia, își zise printre dinți: „Ucigașule!“ Apoi, vomită.

După asta, se simți mai bine. Putea să treacă la treabă. Știa exact ce avea de făcut, amânuntele îi veniseră în minte chiar în timp ce o ucidea.

Se spălă pe față, pe dinți, curăță chiuveta. Se așeză la masă, în apropierea stației radio. Deschise carnețelul la locul știut și începu să acționeze manipulatorul telegrafic. Avea de transmis un mesaj lung, despre formarea unei armate pentru Finlanda, și fusese întrerupt la jumătate. Mesajul era scris pe carnet. Încheie transmisia cu „Salutări lui Willi“.

Transmițatorul fu împachetat cu grija în valijoara destinată anume. Faber își puse celealte obiecte personale într-o a doua valiză. Scoase pantalonii, curăță săngele cu un burete și se spăla pe tot corpul.

În cele din urmă, studie cadavrul.

Era în stare să-l privească senin, cu sânge rece. Era război – erau dușmani; dacă n-ar fi omorât-o, ea i-ar fi provocat moartea. Fusese o amenințare și tot ce mai simțea acum era un sentiment de ușurare. Amenințarea fusese îndepărțată. Greșeala ei fusese că-l speriașe.

Cu toate acestea, ultimul lucru pe care-l avea de făcut nu-i producea nici o placere. Îi desfăcu capotul și îi săltă cămașa de noapte până în jurul taliei. Îi sfâșie chiloții, încât să se vadă părul de pe pubis. Biata femeie, nu dorise decât să-l seducă. Dar nu ar fi reușit să o scoată din încăpere fără să observe transmițatorul. Propaganda britanică îi făcuse pe acești oameni ridicol de vigilenți în privința spionilor. Dacă Abwehr¹-ul ar fi avut atât de mulți agenți căți pretindeau ziarele că ar avea, britanicii ar fi pierdut deja războiul.

Făcu un pas înapoi și o studie, cu capul într-o parte. Ceva nu era în regulă. Încercă să gândească exact ca un maniac sexual. „Cum aș fi procedat dacă aș fi fost înnebunit de dorință pentru o femeie ca doamna Garden și aș fi ucis-o doar aşa, ca să-mi fac mendrele cu ea?“

De bună seamă, un asemenea descrierat ar fi ținut să-i vadă sănii. Faber se aplecă asupra cadavrului, prinse marginile decolteului și-l sfâșie până la talie. Eliberați, sănii ei mari se lăsară în părți.

Medicul legist avea să descopere imediat că victimă nu fusese violată, dar Faber își făcu socoteala că amânuntul nu prezenta importanță. Urmase un curs de criminologie la Heidelberg și știa că o mare parte dintre atacurile cu mobil sexual nu erau duse până la capăt. Și pe urmă, nu putea merge cu înșelăciunea atât de departe, nici chiar pentru patrie. Nu era

¹ Serviciu de informații și contrainformații ce funcționa pe lângă Marele Stat-Major german (1919–1944) (n.tr.)